

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia
Sacrarum Literarum Primarij Professoris Defensio Fidei
Catholicæ Et Apostolicæ Adversvs Anglicanæ ...**

Suárez, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1614

Summa præcedentis libri cum apostrophe ad Regem Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93459](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93459)

illud quaecunque onus hoc beneficio compensari. A Nam Rex Christianus ductus regulis fidei multa potest præcipere, dirigendo illa ad fidei defensionem, vel religionis Christianæ honorem, vel aliud supernaturale commodum, quæ ductus puræ ratione naturali præcipere non posset, & similiter multa punit delicta, quæ ex vi solius rationis naturalis non puniret, ut verbi gratia hæresim, vel aliud simile.

7. Vltimo adduntur rationes quædam minoris momenti. Vna est, Pontifex satis magnam sollicitudinem habet in spirituali cura; ergo non debet temporalibus immisceri: nam si omnibus, qui Deo militant, hoc prohibuit Paulus, multo magis hoc videtur supremo Pastori prohibitum, qui & aliorum exemplar esse debet, & maioribus curis spiritualibus distinetur. Altera ratio est. Quia in Pontifice per se loquendo, & ex vi Pontificatus non inuenitur formaliter (ut sic dicam) Regia dignitas; ergo nec potest Regia potestas illi esse subordinata. Probatur consequentia quia non potest vna potestas alteri subordinari, & subijci, nisi eadem potestas, quæ est in subordinato inueniatur in eo, cui subordinari dicitur. Alia ratio est, quia non potest Papa dispensare in iure naturali, nec diuinam institutionem mutare, ergo nec potest aut naturalem obligationem obediendi Regi, à subditis, seu vassalis, aut à Rege potestatem, quam Deus ipse contulit, auferre.

8. Hæc verò facile expediuntur. Ad primum enim respondemus, illud ad summum procedere de administratione directa rerum temporalium, non vero de indirecta. Tum quia prior est distincta, & separabilis ab spirituali potestate, posterior vero non est distincta, sed per se, & intrinsecè pertinens ad potestatem spirituales, ideoque non potest illam impedire, cum potius sit usus, & exercitium eius. Tum etiam quia administratio directa temporalium per se, & ex instituto circa illa versatur, & ideo necesse est, ut præcipua intentione, ac subinde, vel ferè semper, vel maiori ex parte circa illa occupetur, at verò administratio indirecta rarè, & per occasionem tantum (ut supra ex Bernardo attigimus) occurrat. Ideoque nec dici potest secularis cura, nec spiritualis impedire. Adde denique quamvis Pontifex ex vi Pontificatus non habeat directum regimen temporale, non fuisse contra munus eius, aut contra consilium Pauli, ut aliunde acceptum vtrumque simul coniunctum habeat, quia ad commune bonum Ecclesiæ, & ad meliorem usum ipsiusmet spiritualis potestatis fuit ita conueniens. De quo puncto alibi latius diximus, & videri potest Gennadius in expositione pro Concilio Florentino capite quinto sect. 3. & 4.

9. Ad secundum responderetur, negando consequentiam, nam propositio illa, quæ in probatione eius assumitur; simpliciter loquendo, falsa inuenitur, tam in potentijs physicis, quam in artibus, & consequenter etiam in moralibus. Nam voluntas subiacer intellectui, & ab illo pendet, etiam si formalis potestatis voluntatis in intellectu non inueniatur. Item ars nefactiua subordinatur equestri, quamvis hæc illam formaliter non includat, & patria potestas subordinatur Regiæ, quamvis in Rege formaliter non sit patria potestas circa filios suorum subditorum. Sic ergo potestas Regia subordinatur Pontificali; etiam si Pontifex temporalis Imperator formaliter non sit. Et ratio est, quia hæc subordinatio fundatur in potestate altioris ordinis, quasi eminenter alteram continente. Item quia oritur ex subordinatione inter fines vtriusque potestatis, quæ sufficit, ut potestas, quæ ordinatur ad finem inferiorem subijciatur potestati respicienti altiore finem. Illa ergo propositio, quod habens aliquam potestatem non subordinatur alteri, nisi habenti eandem, seu similem

potestatem, ad summum est vera in potestatibus eiusdem ordinis, quarum vna est participatio alterius, ut est potestas delegata, & ordinaria, seu potestas Vicarij, & prælati. Non habet autem locum illa propositio, quando subordinatio fundatur in eminentia superioris potestatis, & finis eius, ut declaratum est.

Ad tertium respondemus, licet Papa non possit dispensare in iure naturali, posse nihilominus mutare materiam eius, qua mutatione facta ipsum naturale ius cessat, & ita in præfenti potest de subdito facere non subditum, subiectione autem ablata, cessat ratio, & obligatio naturalis obediendi. Subiectio autem ipsa, sicut & potestas Regia non est immediata de iure naturali, sed de iure humano, ut supra ostensum est, & ideo ex iusta causa per superiorem Pontificis potestatem auferri potest. Eo vel maxime, quod aliqua bona à natura immediate collata, ut libertas, & vita possunt interdum per superiores potestates humanas iuste auferri, ut ipso usu licito, & honesto satis constat, quia Deus ipse, qui illa dona contulit, dedit etiam hominibus publicam potestatem ad auferenda illa ex iusta causa. Sic ergo subordinatio Regum temporalium ad spirituales potestates, ab ipso Deo est, qui talem potestatem contulit, ideoque non est contra ius naturæ, sed supra illud, & seruata proportionem illi maxime consentanea existit.

Summa præcedentis libri cum apostrophe ad Regem Angliæ.

CUM summi legislatoris, à quo omnis potestas in coelo, & in terra deriuatur, inuolabili lege sancitum sit, reddenda esse Cæsari, quæ Cæsaris sunt, & quæ sunt Dei Deo: hanc regulam ita in huius libri doctrina seruare studuimus, ut nemo, si rectis oculis aspiciat, vnicuique datum à nobis esse, quod suum est, dubitare possit. Ostendimus enim duplicem illam, qua mundus hic regitur, potestatem, temporalem, & spirituales, Regiam, & Pontificiam à Deo datam esse, & vtramque in suo ordine supremam esse comprobauimus. Ita vero illas inter se differre monstrauimus, ut Regia humanarum, ac temporalium rerum curam tantummodo gerat: Pontificia verò rerum temporalium fines transcendens, & spiritualis vitæ finem vltimum intuens, diuinis, ac æternis rebus ordinandis incumbat. Unde tandem conclusimus, tantum inter se potestates has distare, quantum à corpore anima, à temporalibus æterna, à corporalibus spiritualia, & à terrenis celestia dissident. Ac proinde sicut æquum est, corpus animæ subijci, & ad sempiterna temporalia referri, eisque subordinari ita necessarium esse, ut in Christi Ecclesia, in qua omnia rectè, & optimo ordine constituta esse debent, Regia potestas Pontificiæ subiecta sit, ut ab ea in æternam beatitudinem dirigatur, & sicubi ab eo sine deflexerit, emendetur, ac corrigatur.

Hac itaque iusta, & æquissima distributione seruata, Pontifici dedimus, quæ sua sunt, quæque illi Princeps Pastorum, & totius gregis dux contulit; & tibi, quæ tua sunt, Rex serenissime, non negauimus. Superest igitur, ut eidem Christi regulæ, ac legi te subiectum esse consideres, ne plus, quam oportet, de tua potestate præsumendo, terminos tibi præscriptos transcendas, & quæ diuine sunt potestatis, usurpes. Scito te ouem gregis Christi esse, non pastorem: noli ergo Pastores pascere, ac regere, aut fines à supremo Pastore præscriptos transilire. Audi Nazianzenum alibi imperium suum terreno imperio præferentem, & ciues gratè inter oues suas Imperatores, & Reges annumerantem. *Orat. 17. ad ciues gratè.* Ad quas oues alibi huc in modum loquitur. *Oues, pastores ne pascite, nec supra fines vestros assurgite, satis enim vobis est, si recte pascamini. Iudices, ne indicate,*